

DECLARACIÓ INSTITUCIONAL DIA INTERNACIONAL PER A L'ELIMINACIÓ DE LA VIOLÈNCIA ENVERS LES DONES

Les administracions i la societat civil ens hem tornat a aplegar per manifestar, una vegada més, el nostre rebuig a la violència masclista i per fer pública la nostra ferma voluntat de seguir treballant fins eradicar-la.

Un any més, malauradament, hem hagut de recordar i fer palès que els drets de les dones són drets humans i que el fet de vulnerar-los, més enllà de la injustícia i la crueltat, significa una manca de reconeixement de l'autoritat i la llibertat femenina i representa un gran impediment per assolir la pau, el desenvolupament i el dret d'exercir la ciutadania. Una societat desenvolupada no es pot permetre vulnerar els drets més bàsics i elementals de la meitat de la seva població.

En la societat actual, les discriminacions s'han revelat, a la pràctica, molt més resistents i insidioses del que es podria imaginar; les raons de les desigualtats estan més lligades a les estructures de funcionament de la nostra societat del que es creia. Al mateix temps, en situacions de crisi com la que ara ens toca viure, la xacra de la violència masclista es torna silenciosa i la lluita per apoderar les dones i fomentar la denúncia social de qualsevol forma de violència contra les dones retrocedeix davant la impossibilitat material de sobreviure en solitari. La manca d'autonomia i de llibertat que moltes vegades envolta les dones, les situa en una posició de dependència i d'inseguretat que les fa més vulnerables.

La violència contra les dones, sigui quina sigui la seva situació particular, es una violació greu de llurs drets fonamentals, però encara és més odiosa i intolerable en el moment en què s'exerceix contra una dona afectada per una discapacitat; i, això no obstant, és proporcionalment més freqüent. A la Unió Europea existeixen aproximadament 40 milions de nenes i dones amb discapacitat de les quals més del 40% sofreix o ha sofert alguna forma de violència. Les dones amb discapacitat s'enfronten a una discriminació múltiple, freqüentment desconeguda i invisible, que es tradueix en la pràctica en una veritable vulneració constant dels seus drets i llibertats. En l'imaginari col·lectiu les dones amb discapacitat estan oblidades. Per aquestes dones no existeix cap tipus de reconeixement social, perquè senzillament no existeixen.

La discapacitat no ha de ser considerada des de la vulnerabilitat, sinó des de la necessitat d'establir un nou ordre mitjançant la visualització de les aportacions de les dones i la participació de manera activa en la presa de decisions, sense cedir davant d'estereotips socials que no tenen en compte la seva singularitat i les limiten, tot donant pas a noves mirades sobre el món i obrir, així, noves vies de transformació personal i col·lectiva.

Avui, al nostre país, disposem del coneixement i dels instruments adients per avançar en la lluita contra la violència masclista, disposem dels elements necessaris per construir una base sòlida que ens permeti donar respostes integrals i de manera coordinada a les diferents problemàtiques que es deriven d'una situació de violència cap a les dones, cap a totes les dones, incloses les que, a més a més, pateixen una doble discriminació, perquè tenen alguna diversitat funcional.

Des de ja fa força anys, han estat moltes les mesures activades per fer front a la violència masclista. S'han aprovat lleis innovadores, s'han posat en marxa recursos d'atenció, suport i recuperació per a les dones i per als seus fills i filles, s'han acordat protocols entre tots els agents implicats i, dia a dia, es posen en marxa mesures i programes impulsats per les associacions de dones i promoguts per les administracions per avançar en l'eradicació d'aquesta violència. No obstant això, malgrat tots els avenços, en la quotidianitat se segueixen vulnerant els drets fonamentals de les dones i la seva dignitat i la seva llibertat es veuen afectades amb les pràctiques violentes que pateixen. Malgrat això, les dones segueixen sent assassinades pel fet de ser dones i totes les mesures seran insuficients si no hi ha una autèntica transformació de les relacions entre homes i dones, dels seus models de comportament, sentimentals i afectius.

Reivindiquem que hem de tenir a l'abast tots els recursos possibles per prevenir-la, perseguir-la, i pal·liar i reparar els seus efectes amb l'únic objectiu possible i desitjable de la seva eradicació. És necessari que el suport, els coneixements, els sabers i la voluntat i el treball de les entitats de dones i de moltes institucions i organitzacions implicades en aquesta lluita comptin amb el suport polític i de les administracions. És necessari que les institucions i administracions puguin comptar amb la xarxa associativa i l'expertesa dels moviments de dones. I, és imprescindible que tota la societat, homes i dones, lluiti per visibilitzar, denunciar i eliminar qualsevol tipus de discriminació patida per les dones.

La prevenció i la sensibilització no es poden desvincular de les intervencions adreçades a tota la població, incidint molt especialment en la població més jove.

Avui volem renovar públicament el nostre compromís de sumar esforços i crear sinergies de treball col·laboratiu, també amb els homes, que facin possible construir conjuntament dinàmiques innovadores per avançar en l'eradicació de la violència masclista. I volem aixecar la nostra veu, ferma, alta i clara, per denunciar la vulneració constant dels drets humans que és la violència contra les dones.

Esplugues de Llobregat, 13 de novembre de 2014.

